

HRISTİYANLIK VE DECCAL

DAL SITO NICHILISTA EGOARCA- "REZNOV" -UN TESTO PER LA LOTTA E LA MORTE- TRA IL MALE E IL BENE CADUCO!

Gerçekte iki Antik Yunan tanrısı olan Apollon ve Dionysos, Nietzsche'de anlamca yüceleştirilir ve oluşun merkezine koyulur. Sanatın bire bir oluşumu, bu iki kavrama bağlıdır.

Apollon: Nietzsche'de anlamını "biçim"le bulur.

Dionysos: Nietzsche'de anlamını "uyum"la bulur.

Nietzsche'ye göre, Eski Yunanlılar, bu iki sanat tanrısıyla, yani sırasıyla Heykel ve Müzik tanrılarıyla, sanatsal üretimin derin gizlerini keşfetmişlerdir. Apollon düş deneyimini ifade eder. O ışık saçan Tanrıdır, Dionysos ise esrime deneyimidir. Hayatın iki kanadı olan Apollon ve Dionysos, insanın yaratıcı gücünü ortak olarak biçimlendiren ve yön veren iki tanrıdır. Nietzsche'de bu tanrısal değişim ve dönüşüm, aslında hayatın sanatsallığına bir işaret, bir göz kırpmadır.

Dionysos müzik ve şarabın tanrısıdır. Yaratma eylemi, Dionysos ve Apollon'un odak noktasının yakalanması, Nietzsche'ye göre "dans etmek"tir.

Dionysos, varlığın özünü sezgiyle kavramaya, Apollon ise sezgiyle kavranan özün dışı, yani görünen dünyaya etki ettirmeye yarar. Nietzsche'ye göre sanat, bu iki "kavramsal" tanrının etkisiyle şekillenir.

Nietzsche'ye göre estetiğin temeli, bu iki kavramı anlamakla mümkündür. Bu konuda şöyle der:

"Mantıksal bir çıkarsamayla, ama sezginin anında oluşan keskinliğiyle, sanatın sürekli gelişiminin Apolloncu ve Dionysoscucu bir ikiliğe bağlı olduğunu anladığımızda estetik

bilimi için çok şey yapmış oluruz: Yaradılışın, bazen araya giren uzlaşmalara rağmen sürekli çatışan cinsiyet ikiliğine bağlı olması gibi..."

Nietzsche yorumlarına şöyle devam eder:

"Özet olarak, diyalektik, "ayak takımının bir intikam alma yöntemi", "çaresiz insanların seçtiği bir Yahudi yöntemi", "insanın gücünü kendince teşhir edip gösteriş yapması" ve bu yolla karşı tarafın iddasını kurnazca ve hileyle yere vurma isteğidir."

Nietzsche, Sokrates'ten önceki Yunan felsefesine saygı duyar. Lakin ona göre Sokrates'ten sonraki çağ, Sokrates'in izlerini taşıdığı için onun gözünde neredeyse tamamen yozlaşmıştır. Sokrates'in yöntemi de bir tür diyalektik olarak tanımlanabileceği için, diyalektik kavramı Nietzsche tarafından topyekün reddedilir.

İnsandaki yaratıcı güç şöyle dursun, Nietzsche'ye göre doğa yaratısı insan bile, doğanın bu iki kavramındaki odak tarafından yaratılmıştır. Kısacası ona göre Apollon ve Dionysos, doğanın elleridir. Doğa bu kavramlarla yaratır ve yıkar.

"En tuhaf ve zor sorunlarında bile yaşama "Evet" diyebilmek, en yüksek tiplerin kurban edilmesinde bile, kendi tükenmezliğinden sevinç duyan yaşam istemi -Dionysosça dediğim şey işte bu."

NIHILİZMİN TANIMI

COMPLICE NICHILISTICAMENTE AFFINE- DAL SITO NICHILISTA "REZNOV"

Nihilizm şüpheciliğin indirgenme ile birleşiminden oluşan bir görüştür. 'Siyasal' Nihilizm etkindir, edilgen değil ve toplumsal kuruluşlardaki koşullar her tür yapıcılık ve olasılıktan bağımsız olarak yıkımı kendi hatırı için arzu edilen haline getirecek kadar sağlıklı olduğu zaman diye özetlenebilir. Yazar Ivan Turgenyev 1861'de yazdığı romanı Babalar ve Oğullar'da bu dünya görüşünü kesin olarak tanımlamıştır, "Bir nihilist hiçbir otoritenin önünde eğilmeyen, ne kadar saygı gösterilirse gösterilsin hiçbir inanç ilkesini kabul etmeyen kişidir."

Nihilizmin yaygın ama hatalı bir tanımı "hiçliğe inanmak"tır, bir nihilisti yalnızca bir inancı bir başka inanca yeğleyen biri olarak tanımlayan yanıltıcı bir ifade. Bunun yerine kanıdı olmayan bir şeye körü körüne inanç olarak tanımlanan 'iman'ı inanç yerine kullanmalıyız ve bundan dolayı nihilist aslında imanın yokluğu olarak nitelendirilebilir. O halde nihilizmin evrensel bir tanımı pekala da günahlardan arınmak veya kendini gerçekleştirmek için imanı gereksinen ve dinbilimden dünyevi ideolojilere her şeyi içerecek kadar genişletilebilecek şeylerin reddi olabilir.

Nihilizm içerisinde iman ve buna benzer değerler saf dışı edilmiştir çünkü doğruluğu kanıtlanabilir, nesnel tözlerden yoksundurlar, geçersizdirler ve yalnızca hiçbir stratejik yararlı sonuç üretmeyen diğer sömürülebilir yalanlara hizmet ederler. İman grup ve birey için zorunlu olarak tehlikedir çünkü mantığın, eleştirel çözümlemenin ve sağduyunun askıya alınmasını mecbur kılar. Nietzsche bir keresinde imanın bilmek istememek anlamına geldiğini söylemişti. İman "o can sıkıcı

olguların siyasi planımızda ve bizi cennete giden mistik takdiri yolda önümüze çıkmasına izin verme sakın"dır; iman "dediğimi yap çünkü ben böyle söyledim"dir. Kanıtlanamayan her şeyin imana ihtiyacı vardır, ütopyanın imana ihtiyacı vardır, ülkücülüğün imana ihtiyacı vardır, manevi kurtuluşun imana ihtiyacı vardır; imanı reddet!

Nihilizmin reddettiği ikinci unsur, evrenin rastgele olmayan (non-random) olaylar üzerine inşa edildiği ve her şeyin nihai kesinleşmiş ifşalara doğru yapılandırıldığı son amaca inançtır. Bu teleoloji (erekbilim) olarak adlandırılır ve Marksizmden Budizme ve bu ikisi arasındaki her şeyin oluşturduğu tüm o yanlış çözümler gökkuşağını salgın bir hastalık gibi saran ölümcül kusurdur. Teleoloji "kader" veya "ilerleme" veya buna benzer şatafatlı amaçların gerçekleştirilmesiyle ilgili itaati zorunlu kılar. Teleoloji despotlar ve ütopyacı hayalciler gibileri tarafından sadece diğer bir uydurmaca kıyamete yol açan baskıcı bir güdüleme olarak kullanılır; insanlığı parmağında oynatmanın gerçek yolu- onlara tüm bunların büyük bir planın parçası olduğunu anlatın, o yüzden ya işbirliği yaparsınız ya da siz bilirsiniz! Hatta mantıklı bile görünebilir bu ama şimdi veya hiçbir zaman evrenin teleolojik olarak işlediğine dair bir kanıt olmamıştır- nihai amaç diye bir şey yoktur. Evren insani değerlere göre işlemiyor! Bu nihilizmin başka hiçbir düşünce sisteminde olmayan güzel yalınlığıdır. Teleolojinin bağlayıcılığından kurtulmakla kişi bakış açısı ve sonuçlar bakımından güçlenir çünkü artık ilk defa önceden varolan algılardan kaynaklanmayan cevaplar bulabilmek mümkündür. Sonunda ortada neler döndüğünü gerçekten keşfetmekte özgürüz, asıl bahaneleri ve dünyayı süreç içerisinde cehenneme çeviren yanlış fikirleri destekleyen kısmi kanıtları değil sadece; teleolojiyi reddet!

NEDEN NİHİLİZM (HIÇÇILIK)?

COMPLICE NICHILISTICAMENTE AFFINE- DAL SITO NICHILISTA "REZNOV"

Nihilizme habis, aşırı uç, o kadar kötü bir şeymiş gözüyle bakılıyor ki birçokları bu kelimeyi bu hafta en uygunu olsa bile kendilerini yaftalamak için kullanmayı reddediyorlar. Diğerleri bu kavramı hasımlarını denemek ve susturmak için kullanıyorlar.

Buna rağmen ben kendimi bir Nihilist olarak addediyorum ve deli veya ilgilenilme arayışı içinde değilim, sadece hislerimi ve düşüncelerimi mümkün olduğu kadar net bir biçimde yaftalamaya çalışıyorum. Etrafıma bakıyorum ve inanabileceğim hiçbir inanç sistemi veya siyasi çizgi göremiyorum, yalandan bağlılık duyuyormuşum gibi yapabileceğim birini bile.

Bu dünya umut vaadeden hiçbir şey önermiyor, korkaklıkların ve hataların kahramanlık sayıldığı ve örnek alındığı bir toplum, savaşa barış adı verilen ve ölüme yaşam adı verilen bir yer. Gördüğüm şeylerden nefret ediyor ve bütün bunlardan sorumlu olanları hakir görüyorum. Amerika'ya göç edenlere taşı toprağı altın diye anlatılmış ama benim tek gördüğüm yol çukurları ve sürekli genişleyen çatlaklarda büyüyen yabancı otlar. Bize çöplük verildi ve bundan gökdelenler inşa edebileceğimiz söylendi. Yalanlar, ahmakça fanteziler ve tüm o yavan değerlerin üzerine inşa edilmiş sözde-popüler-kültürümüze destek veren iğrenç kokular beni hasta ediyor. Sana nasıl hissettiriyor?

Birçok sorun ve mesele çok karmaşık ve çapraşık hale geldi ama

biz hala aynı şeyleri denemeye devam etmeye, mutlu ve kabul edilebilir bir çözüm bulmak için kafamızı tuğla duvarlara ve birbirimize vurmaya devam etmeye toplumsal olarak mecbur ediliyoruz; neden? Tüm bunlara kani olmam gerektiğini kim söylüyor? Dine, geleneksel inançlara ve alışıl gelmiş ideolojilere kani olmam gerektiğini kim söylüyor? Neden haklı ve haksız ülkem için ölmeye mecbur ediliyorum? Neden toplumumuz ikisinin de oranları tırmanmayı sürdürmesine rağmen uyuşturucu kullanımını ve intiharları durdurmak için onca çaba harcıyor?

Belki de semptomları iyileştirmek yerine asıl hedeflememiz gereken şey kaynaktır – çağdaş değerlerin arkasındaki tözün mutlak yokluğu. İnsanlar kendilerini öldürüyorlar çünkü yalanlara sürüklenmişler, insanlar ölü bir huzur bulmak üzere yaşayan bir cehennemden kaçmak için uyuşturucu kullanıyorlar. Neden bütün bunları cehennemin dibine göndermiyor ve en azından yeni bir başlangıç şansı yaratmıyoruz?

Demokrasi dahilinde tipik bir cevap sadece kapsamlılığını artırmak olurdu. Bu mantıkla ne kadar fazla insan katılırsa o kadar çok sevinecekler sonuca. Hah! Neye sebep oluyor bu gerçekten? Çok laf, az eylem, daha fazla çatışma ve daha az yararlı sonuçlar. Çözümler hiçbir zaman sonsuz diyaloglardan gelmez, hareket ve değişimden gelir. Her durumun yapıcılık yoluyla elde edilebilecek bir çözümü olduğunu ve her yaranın bir sargı beziyle iyileşebileceğini düşünmek bir yanılgıdır. Her sorunun bir gülümsemeyle ve baş sallamayla düzeltilebileceğini sanan budala iyimserliği kadar basmakalıptır bu. Yıkım çoğu kez arzu edilendir, hatta en uygun çözümdür, ama bizi saran kültürde her zaman son seçenek olarak ele alınır, neden?

Nietzsche bir keresinde şöyle yazmıştı: “Tüm iyi şeyler bir zamanlar kötü şeylerdi.” Belki de silahları, uyuşturucuları ve hastalıkları yeniden düşünmeliyiz. Sanırım insanlığın ele geçiremediği her gücü seviyorum, yaşamak için yokeden ve yaşam için bir neden yaratarak canlıları mücadele etmeye aksi

takdirde ölüme mecbur eden güçleri.

Şimdi bozulabilecek her şeyi bozma zamanı, her şeyi yeniden değerlendirme ve yepyeni bir yaşama yolu keşfetme zamanı. Şimdi Nihilizm zamanı!